

1

Een monster.

Ze had de aanwijzingen eerder gemist. Misschien had ze ze half onbewust genegeerd. Nu kon ze niet meer net doen of ze ze niet zag.

De adrenaline spoot door haar heen terwijl ze hun slaapkamer overhoophaalde. Ze gooide de wasmand leeg op de grond. Schoof het bed opzij en stootte haar scheenbeen tegen het metalen frame voordat ze het matras optilde om eronder te kunnen kijken. Kroop op haar knieën over de grond, ook al deden haar botten pijn van het harde hout. Ze keek zelfs achter de zware gordijnen waarvan hij per se had gewild dat ze die zouden nemen omdat hij 's morgens hoofdpijn kreeg van het zonlicht.

De walging die al die jaren in haar had gesluimerd en die ze angstvallig had onderdrukt om de lieve vrede maar te bewaren, kwam er helemaal uit. Er schoot een golf verschroeiende woede door haar heen die alle goede herinneringen uitwiste.

Die vervloekte verduisterende gordijnen. Wékenlang had ze naar de combinatie van de juiste kleur en de perfecte donkere voering gezocht waarvan hij op barse toon had geëist dat ze die zou vinden. Het maakte niet uit dat zij liever wakker werd van het licht dat naar binnen scheen of dat ze het duister waarin de zware stof de kamer hulde verstikkend vond.

Zijn regels. Zijn behoeftes.

Al haar energie – al die opgekropte haat – nam toe tot een kookpunt. De recente spottende en hatelijke opmerkingen die ze had genegeerd. De frustratie die ze had ingeslikt. De teleurstelling over het feit dat haar behoefte om zich normaal te voelen, om hetzelfde te zijn als de mensen om haar heen, haar in deze situatie had doen belanden. Haar in zijn armen had gedreven.

Ze ging met haar volle gewicht aan die zo geliefde gordijnen hangen en gaf er een harde ruk aan. Terwijl ze trok welde er een

gil op in haar keel. Er klonk een afschuwelijk, doordringend gekrijs en ze verloor haar evenwicht. De stugge stof waar ze zo hard aan had moeten trekken dat het pijn deed aan haar handen gaf eindelijk mee. Het linkergordijn scheurde los van de roede en kwam samen met haar omlaag.

Haar voeten raakten verstrikt en ze viel languit bij het voeteneind van het bed op de grond. Ze bleef liggen en staaarde naar een leeg stuk van de witte muur terwijl ze wilde dat ze betere keuzes had gemaakt.

Toen werd de stilte verbroken door een knappend geluid. Die barrière diep in haar binnenste, omheind en hol, die haar in staat stelde om door te ploeteren en te negeren wat ze moest negeren, stortte in. Boosheid en afkeer, teleurstelling en schuld. Allerlei emoties buitelden over elkaar heen en raasden door elke cel van haar lichaam.

Zo snel als de golf verzengende hitte was gekomen, verdween hij ook weer. Hij verdampte en verdween tussen twee ademtochten door.

Ze voelde niets.

2

Er was een uur verstreken sinds die eerste aanval van razernij. Het was haar gelukt rechtop te gaan zitten, maar daar bleef het zo ongeveer bij. Ze zat wankel op de rand van hun bed, tussen een stapel kleren, vies en schoon door elkaar heen. Op de grond lagen de spijkerbroeken en truien die ze uit de lades had gesmeten om alle verborgen hoekjes te kunnen doorzoeken.

Er schoten allerlei willekeurige gedachten door haar heen, die even snel weer verdwenen. Ze kon geen verklaring bedenken voor wat ze had gevonden – niet een die ergens op sloeg of die strookte met de verhalen die hij vertelde.

De waarheid bestookte haar, maar haar hersens weigerden te focussen. Elke keer wanneer ze de stukjes in elkaar probeerde te passen, de boel probeerde te ontcijferen, ontstond er een soort kortsluiting in haar hoofd.

Ze was door iets heel onbenulligs in deze verschrikkelijke situatie beland. Een kledingstuk. Ze was op zoek geweest naar het T-shirt waarvan hij haar verweet dat ze het na de was op de verkeerde plek had teruggelegd. Alsof dat überhaupt mogelijk was.

‘Lila?’

Ze keek als door een adder gebeten op toen ze haar naam hoorde. Ze had hem pas uren later thuis verwacht. Natúúrlijk moest hij er uiterekend vandaag op het werk vroeg tussenuit knijpen om haar te verrassen.

Wat moet je nú weer?

‘Waar ben je?’ riep hij terwijl hij door het huis stampte.

Haar spieren weigerden in beweging te komen en hielden haar gevangen in een staat van verdoving.

Die vervloekte video’s. Ze had zichzelf gekweld door de eerste te bekijken. En toen de volgende. Meer kon ze niet opbrengen.

Minutenlang staaarde ze naar het scherm van de telefoon, met haar vingers om het toestel geklemd. Ze had de telefoon, die Aaron

voor haar verborgen had gehouden in de ladekast waarvan hij niet wilde dat ze die met een vinger aanraakte omdat zij de kleding niet opvouwde zoals hij het wilde, nooit eerder gezien. Het toestel was verstopt achter de stapels versleten en verkleurde T-shirts waarvan hij maar bleef beloven dat hij er een aantal zou weggooien om ruimte te maken. Al die dingen die hij had beloofd...

Je hoefde geen genie te zijn om te bedenken waarom hij zich zo druk maakte over een meubelstuk. Hij verstopte er dingen. Het was duidelijk dat de telefoon iets voor hem betekende, anders had ze er al wel van afgeweten. Niemand verstopte iets wat niet belangrijk was.

Het scherm, dat nu donker was omdat de batterij leeg was, vormde een kwelling voor haar. Nadat ze een minuut of twee, drie naar al die vrouwenstemmen in haar hoofd had geluisterd, waren haar hersenen afgeschakeld. Al die jaren waarin ze het duister had verdrongen en net had gedaan of ze dit soort verschrikkingen uit haar leven had gebannen, jaren waarin ze zich in schuldgevoelens had gewenteld tot die haar dreigden te verstikken. Ze werd overweldigd door herinneringen, door al het geschreeuw en alle scheldwoorden die naar haar hoofd waren geslingerd. De vragen. Zoveel vragen.

Dit kón gewoon niet weer gebeuren.

‘Lila? Waar zit je in vredesnaam?’

Het huis was groot, maar niet zó groot. Hij zou haar al snel vinden in hun slaapkamer aan het einde van de gang, tussen een stapel van zijn kostbare bezittingen.

‘Hé...’ Hij zweeg abrupt toen hij de grond bezaaid zag liggen met de inhoud van zijn kleerkast. ‘Wat is hier gebeurd? Waarom heb je aan mijn spullen gezeten?’

Zijn spullen. Hij beschouwde alles, zelfs haar, als zijn bezit.

Een paar seconden staaarde ze hem aan, terwijl ze zich afvroeg waarom ze ooit had ingestemd met dat eerste afspraakje. Tuurlijk, hij was charmant en heel toegankelijk geweest, met zijn lichtbrune haar en blauwe ogen. Hij was lang, maar niet op een bedreigende manier. Aantrekkelijk zelfverzekerd. Ze was gevallen voor zijn glimlach. Hij leek... onschuldig. Dat was precies waar ze zo naar had verlangd: dat goedaardige.

Nu had ze zin om hem op zijn bek te rammen en te blijven slaan tot het doodstil werd om haar heen.

‘Wat zit je daar nou?’ vroeg hij terwijl hij langzaam om haar heen liep en aandachtig de chaos in zich opnam die ze had veroorzaakt.

‘Ik zocht een T-shirt van je.’ Het verbaasde haar hoe vast haar stem klonk.

‘Dat jij was kwijtgeraakt.’ Hij zei het alsof het een feit was. ‘Ik waardeer het dat je de moeite neemt, maar je had het moeten vragen voordat je in mijn spullen ging neuzen.’

‘Ik woon hier óók.’

‘Dat is waar, maar je snapt hoe dit eruitziet.’

‘Hoe dan?’ Ze had geen idee hoe hij zich hier uit zou draaien.

‘Losgeslagen.’

O, natuurlijk. Natuurlijk zei hij dat. Natúúrlijk gaf hij haar de schuld.

En deze ene keer kon ze hem niet eens helemaal ongelijk geven. Ze had het gevoel dat ze alleen nog bij elkaar werd gehouden door pure wilskracht, verder niets.

‘Ik heb dit gevonden.’ Ze hield de onbekende telefoon omhoog.

Zijn gezichtsuitdrukking veranderde niet. Hij vertrok niet eens zijn mond een beetje. ‘Wat is dat?’

Alsof hij dat niet wist. Vuile leugenaar.

‘Niet doen,’ zei ze. ‘Hij is van jou, dat weten we allebei.’

Hij ademde langzaam uit. Het klonk als een vermoeide zucht, alsof hij het al veel te lang met haar te stellen had en het helemaal zat was. ‘Niet hysterisch worden alsjeblieft.’

Gaslighting. Ze hoorde het in de onoprechte, sussende toon van zijn stem. In elke lettergreep.

‘Ik zit hier gewoon rustig.’ Ze dwong zichzelf om het op kalme toon te zeggen. Zoog alle emotie uit de woorden om te voorkomen dat hij ze tegen haar zou gebruiken.

Hij keek naar de telefoon en toen naar haar gezicht. ‘Maar je hebt je laten meeslepen door je fantasie. Ik ken je.’

Dat was niet zo, maar het was echt iets voor hem om van zichzelf het slachtoffer te maken. ‘Niet waar.’

‘Moet je die zooi zien.’ Hij gebaarde naar de lege lades.

Ze greep de telefoon steviger vast. ‘Je hebt niet eens een andere pincode gebruikt.’

‘Zo is het genoeg.’ Hoe dieper ze zich in het emotionele moeras begaven, hoe meer hij klonk alsof hij alles in de hand had. Dat sussende toontje. Hij stak zelfs zijn handen in spottende overgave in de lucht, alsof hij háár moest kalmeren. ‘Luister naar me.’

‘Toe maar. Probeer het maar uit te leggen.’

‘Dat zou niet nodig moeten zijn.’ Hij zweeg en keek haar een paar seconden kwaad aan. ‘De waarheid is dat het niets voorstelt. Een uit de hand gelopen prank van een paar leerlingen. Niets om je druk over te maken.’

Hij dacht dat ze gek was. Dat was de enige verklaring.

Haar spieren trilden, maar ze dwong haar lichaam om overeind te komen, en op de een of andere manier lukte het haar te blijven staan. ‘Ik weet wat ik heb gezien.’

Hij zuchtte weer, diep verontwaardigd en vol fragiele verdraagzaamheid. ‘Wat je dénkst te hebben gezien. Want ik garandeer je dat je het mis hebt.’

Nog meer gaslighting.

Opeens had ze zijn truc door. Hij vormde zinnen en verdraaide wat er was gebeurd om haar het gevoel te geven dat zij onredelijk was. Hij verdraaide de feiten net zo lang tot ze ging twijfelen aan haar verstand en haar waarnemingsvermogen. Hij zorgde ervoor dat ze aan alles twijfelde, behalve aan hem.

Maar deze keer zou dat niet gebeuren. Hij had het enige gedaan waar ze geen verklaring voor kon bedenken, waar hij zich niet uit kon kronkelen.

Ze klemde haar vingers zo hard om de telefoon dat het plastic in haar hand drukte. ‘Wegwezen.’

Al die gespeelde hoffelijkheid verdween als sneeuw voor de zon terwijl hij dreigend zijn bovenlip optrok. ‘Het is mijn huis, godverdomme.’

Hij had haar nooit geslagen, maar misschien was het daar stomweg nooit van gekomen. Het kon best zijn dat hij daar alleen maar een aanleiding voor nodig had, en dat die zich nu voordeed.

Elke cel in haar lichaam schreeuwde dat ze moest vluchten, maar ze vertikte het om terug te krabbelen. Ze daagde hem uit

door een stap dichterbij hem toe te doen, haar kin omhoog te steken en te zeggen: 'Het huis is van ons.'

Zijn hand schoot naar voren en klemde zich om haar keel. 'Zeg dat nog eens.'

Lila probeerde te slikken, maar dat lukte niet. Toen ze zijn naam probeerde uit te spreken kwam er alleen een raspend gefluister uit haar mond. Ze weigerde zich te laten intimideren. 'Het is ons huis. Het is net zozeer van mij als van jou.'

Zijn vingers drukten tegen haar huid. Hij duwde zijn handpalm tegen haar luchtpijp en daagde haar uit hem tot het uiterste te tergen. Hij zette geen druk, maar de haat die van hem afstraalde maakte haar duidelijk dat hij daar wel toe in staat zou zijn en dat hij er nooit wroeging over zou voelen. Pure minachting, er was geen andere manier om het te omschrijven. Alsof het hem volkomen koud zou laten als ze er niet meer was.

Hij boog zich dichterbij haar toe en hield zijn mond bij haar oor. 'Heb jij meebetaald aan het huis, Lila? Heb je ook maar één afbetaling van de hypotheek gedaan? Eén keer belasting betaald? Of het water?'

Hij had haar naam op de koopakte gezet maar beschouwde het huis als zijn eigendom. Hij maakte geld over naar de gezamenlijke rekening om facturen te betalen, maar geen cent meer. Hij liet haar de cheques uitschrijven maar controleerde alles tot op de laatste cent, elke maand weer. Dan keek hij haar aan alsof hij verwachtte dat ze hem bedankte omdat hij zo goed voor haar zorgde.

'Je hebt me nooit de kans gegeven.' Ze wilde dat ze elkaars gelijken waren. Dat hadden ze elkaar beloofd toen ze waren getrouwd. Maar elk jaar nam hij de touwtjes strakker in handen en kapselde hij haar verder in. Hij had een soort aangeklede pop van haar gemaakt waar hij mee rondparadeerde.

Ze verzette zich stilzwijgend door minder vaak uit eten te gaan en nooit bijeenkomsten van hem te bezoeken. Hij probeerde dan te vleien en haar onder druk te zetten, en nu zag ze in dat alles wat hij deed manipulatief was. Het was één grote leugen waar ze altijd in was getrapt, tot hij een stap te ver was gegaan.

'Ik ben de baas in dit huis,' zei hij.

Zijn geld. Zijn huis. Hij nam de beslissingen, zelfs wanneer die

invloed hadden op haar baan en op de plek waar ze woonden. Alles, alles, alles draaide om hem.

Ze was ongelooflijk toegeeflijk geweest. Ze had geen idee wanneer ze daarmee was begonnen of waarom ze haar leven zo had laten inperken.

Genoeg. Die onuitgesproken conclusie schalde door haar heen. 'Doe het of laat me los.' Haar stem klonk gesmoord door zijn hand.

Hij keek haar fronsend aan. 'Wat?'

'Maak me af. Daar draait dit toch op uit?' Al zijn bewegingen en de woede in zijn stem wezen daarop.

Ondanks zijn behoefte om alles te bepalen was zijn stemming altijd vrij stabiel geweest. Maar nu had ze iets over hem ontdekt wat die geweldige reputatie van hem, die hij met zijn nepglimlach en zijn goede daden op het werk en in de buurt had opgebouwd, kapot kon maken.

Hij schudde zijn hoofd maar liet haar hals niet los.

Ze legde haar hand op de zijne. Probeerde zijn vingers los te wrikken en enige afstand tussen hen te creëren, terwijl ze volledig in paniek raakte.

Opeens liet hij zijn arm langs zijn lichaam vallen. Door de snelle beweging viel ze een beetje naar voren terwijl ze alleen maar wilde vluchten.

Nadat ze een paar seconden wankel op haar benen had gestaan, pakte hij haar onderarmen vast om haar overeind te houden. 'Ik ben niet het type man dat slaat.'

'Want daar ligt de grens? Je slaat me niet, dus ben je een geweldige echtgenoot?'

'Je daagt me uit, Lila. Ik raad je aan daarmee op te houden.' Hij knipperde niet eens met zijn ogen terwijl hij haar aankeek. 'Dat gedoe met die telefoon heeft echt niets te betekenen. Je moet je geen dingen inbeelden die er helemaal niet zijn.'

'De video's...'

Hij klakte misprijzend met zijn tong. 'Kom op. Ik heb al gezegd dat domme meisjes domme dingen doen. Meer is het niet.'

Leugenaar.

Het leek wel of hij haar vorige leven helemaal vergeten was. Ze

had discussies gevoerd met mensen die veel geslepen en geraffineerder waren dan hij. Mensen die zo slim waren om voor hun geheime telefoon niet dezelfde pincode te gebruiken als op hun vaste toestel. 'Als dat zo is, waarom heb je dan alles bewaard? En waarom had je die telefoon verstopt?'

'Om mezelf in te dekken.'

'Hoezo? Zelfs als de video's een prank waren zouden ze gebruikt kunnen worden om je kapot te maken. Op een ervan heb ik je stem gehoord.' Ze was bang dat ze nooit zou vergeten wat ze had gehoord. 'Leg maar uit hoe je jezelf beschermd hebt. Hoe je ons beschermd hebt.'

'Je toon bevalt me niet.' Toen ze daar antwoord op begon te geven, stak hij een hand op en praatte dwars door haar heen. 'Deze discussie is afgelopen. Ik heb je verteld wat je moest weten, en nu hoef je je hier geen zorgen meer over te maken. Het zijn niet alleen de video's. Ik heb alles afgehandeld.'

Ze wist dat dat een leugen was. Alles hieraan was één grote leugen. Ze wilde niets meer vragen, omdat zijn antwoorden toch alleen maar meer van hetzelfde zouden zijn. Onzin en gelul.

Hij glimlachte op een manier waardoor ze zich meer een prooi voelde dan een echtgenote. 'Nu we dat helder hebben...'

Hij boog zich naar haar toe en gaf een kus op haar voorhoofd. Ze verzette zich maar een heel klein beetje. Misschien wilde hij wel dat ze zich daarop concentreerde, want voor ze doorhad wat er gebeurde wurmde hij de telefoon uit haar hand.

'Ruim het hier op. Ik was vroeg naar huis gekomen om je mee uit eten te nemen, maar dat kan niet met al die troep.' Toen liep hij de kamer uit, met de telefoon in zijn hand.

Voor hem was daarmee de kous af. Hij dacht echt dat zijn opmerkingen en slappe geruststellingen een einde aan de discussie hadden gemaakt. Dat ze zou vergeten wat ze had gezien en dat ze de draad weer zou oppakken. Dat ze te stom was om een paar video's naar haar mailaccount te sturen voordat de batterij van zijn supergeheime telefoon leeg was.

Ze zou ze allemaal opnieuw bekijken en elk detail in zich opnemen. En nee, ze zou niet toestaan dat hij de boel verdraaide en deed of alles haar schuld was. Hij had altijd geweten wat het enige

was dat ze niet nog een keer kon doormaken – en nu liet hij hun huwelijk daarop stuklopen.

Ze zou het afhandelen. Dat had ze tot nu toe nagelaten, maar nu zou ze het wel doen.

Zij zou degene zijn die hem zou stoppen.

3

*Zes weken later
Eind september*

Een gewone dinsdag.

Elke keer wanneer Lila Ridgefield aan deze dag terugdacht zou de relatieve saaiheid van het vaste ochtendritueel door haar hoofd spoken. Niets bijzonders. Niets te zien hier, iedereen doorlopen.

Ze liep de hele ochtend versuft en verward rond, met een kop koffie tussen haar handen geklemd die eerst gloeiend heet was, toen lauw en ten slotte koud. Maar iets na tienen trok ze haar lekker zittende pyjama uit en deed ze een lange, wijde zwarte broek en een groene zijden bloes aan. Het soort outfit dat dames droegen die graag duur uit lunchen gingen maar verder weinig om handen hadden.

Ze kwam in de verleiding een sweater of een trainingsbroek aan te trekken, maar ze beheerste zich. Zelfs op deze ochtend hield ze het beeld in stand dat Aaron wenste. Vrijtijdsleding zou mensen opvallen. Vandaag moest een heel gewone dag lijken. Er mocht niets in het oog springen dat ongebruikelijk was of, erger nog, dat mensen zich later zouden herinneren.

De specifieke kledingvoorschriften waren al vanaf het begin van hun huwelijk een verzoek van Aaron. Hij had een moeilijke jeugd gehad waarin hij allebei zijn ouders had verloren, en hij had heel duidelijk voor ogen hoe ze er voor de buitenwereld uit moesten zien. Van zijn vrouw verwachtte hij dat ze – al was het alleen maar aan de buitenkant en puur voor anderen – te allen tijde smaakvol gekleed was en een bepaalde uitstraling had. Van hen samen dat ze elke week het huis lieten schoonmaken door een schoonmaakbedrijf en eten lieten bezorgen wanneer ze allebei geen zin hadden om te koken. En van toekijkers dat ze succes zagen.

Lila probeerde te voldoen aan zijn ideaalbeeld van een gezin

– een gezin dat heel anders was dan dat waar hij zelf uit kwam. Het leek wel of hij dacht dat wanneer hij alles had wat daar ogenschijnlijk bij hoorde, van het grote huis tot de volmaakte echtgenote, de rest vanzelf zou volgen. Niemand kon er vraagtekens bij zetten of het kapotmaken. Ze begreep het omdat ze zelf uit een gebroken gezin kwam en wist dat de dingen waar je je aan vastklampte om te overleven niet altijd rationeel waren.

Aan het begin van hun huwelijk had ze geen problemen gehad met Aarons kledingvoorschriften, al waren ze soms irritant. Ze kon ze prima combineren met wat ze aan moest naar haar werk. Dat veranderde toen ze verhuisden en zij stopte met werken maar hij diezelfde ingebeelde perfectie bleef eisen.

Nu kon hij dat spelletje niet spelen. Dankzij haar.

Vandaag voldeed ze aan haar eigen voorwaarden. Ze koos de volmaakte outfit om mee buiten op de oprit te gaan staan die kronkelend naar haar uitgestrekte bungalow op de heuvel liep. Haar kapsel zat goed in model en ze had zich een beetje opge maakt. Klaar om net te doen of ze in de rouw was. De tuinmannen verdienden de credits voor het onberispelijke gazon en voor de struiken met hun ingewikkelde vormen. Haar bijdrage beperkte zich tot het uitschrijven van de maandelijks cheque als beloning voor hun diensten. Haar vader had grasmaaien vroeger altijd iets voor mannen gevonden, overtuigd als hij was dat ze zich zou bezeren. De preken over wat ze wel en niet mocht doen gingen over in een zoemend geluid in haar hoofd. Zijn strenge, afkeurende stem. De manier waarop hij ‘Jézus!’ tegen haar moeder had geschreeuwd, zó vaak dat Lila zich pas later had gerealiseerd dat dat niet bij haar echte naam hoorde. Precies rond de tijd dat de mensen voor het eerst over haar ouders begonnen te fluisteren.

Nu begon er een soort trillend gezoem in haar hersenen. De herinneringen schuurden en krasten en probeerden uit alle macht door de onzichtbare barrière te breken die ze had opgeworpen om ze buiten te sluiten. Ze deed wat ze altijd deed om te overleven. Ze sloot zich af en concentreerde zich weer, deze keer op de zon. De warme stralen drongen de kou terug.

Ze raakte even de bovenste knoop van het zijden vestje aan dat ze om haar schouders had geslagen en keek naar de rechte strook

waar het gras en het wegdek elkaar raakten. De té volmaakte lijn smeekte om bloemen – om een kleurexplisie te midden van een zee van bruin. Bruine gevelbeplating op bruine steen. Bruine lui-ken met een donkerbruine voordeur.

Aaron had het huis vier jaar geleden gekocht zonder haar erbij te betrekken. Zij was achtergebleven in North Carolina om alles schoon te maken voordat ze naar het noorden verhuisden. Hij was hiernaartoe gereisd voor een kort gesprek over zijn nieuwe aanstelling als leraar en had haar gebeld, schreeuwend dat hij een huis had gevonden dat echt een koopje was. Een huis met bedrading en buizen die zo oud en onbetrouwbaar waren dat ze de eerste maanden dat ze er woonden nooit meer dan twee lampen tegelijk in de huiskamer konden laten branden.

Uiteraard had hij het koopcontract al getekend toen hij belde. Aangezien ze nog in die eerste fase zaten, in een roes van naïef optimisme en de hoop dat ze het beter zouden doen dan hun ouders en ongetwijfeld zouden verzinnen hoe ze verder moesten, zag ze niet in wat hij in werkelijkheid had gedaan: haar mening totaal negeren en haar als figurant behandelen.

Nu wist ze wel beter. Ze was afgemat, maar zag veel scherper dat ze een ondergeschikte rol speelde in zijn gedachten en in zijn leven.

Lila concentreerde zich weer op die strakke groene strook en overwoog roze. Aaron zou de verandering vreselijk vinden. Roze was voor hem een regelrechte aanslag op zijn mannelijkheid. Dus zouden het in het voorjaar roze bloemen worden.

Nadat ze snel om zich heen had gekeken pakte ze haar telefoon uit haar zak om te zien of ze berichten had. Niets.

Dat had ze niet verwacht, maar het was nog vroeg.

Ze liep naar de brievenbus. Nadat Aaron de vorige tijdens een zware sneeuwstorm in maart omver had gereden, had hij een nieuwe uitgekozen in de vorm van een eend. Hij maakte er grapjes over hoe leuk het zou zijn als het ding geluid maakte. De hele middag nadat hij het had gekocht liep hij kwakend door het huis. Ze had geen idee wat daar zo grappig aan was of waarom hij die eend zo belangrijk vond, maar ja, zovéél dingen die Aaron deed en zei stelden haar voor een raadsel.

Het bordje dat aan de buik van de eend hing was haar een doorn in het oog. THE PAYNE'S. De blokletters vormden een naam die ze nooit, formeel of informeel, had willen aannemen. Ridgefield was het laatste wat ze nog had van wie ze hiervoor was geweest. Ze hield er aan vast, ook al was ze bereid geweest om te trouwen met iemand die net zo beschadigd was als zij.

Haar weigering om wat dat ene aspect betrof toe te geven, had een enorme wig tussen haar en Aaron gedreven en had geleid tot de echtelijke ruzie die al die jaren was blijven smeulen.

Dan was er de apostrof. Toen ze het had gewaagd te betwijfelen of die wel correct was, had hij zo hard tegen het bordje geschopt dat een van de schroeven waarmee het was bevestigd was afgebroken. Door de kracht van de trap was het bordje aan de linkerkant losgerukt en zwaaide het heen en weer, met een schurend geluid van metaal tegen metaal.

Sindsdien had ze het ongewenste bordje laten hangen. Schots en scheef en half kapot. Ze vond het een treffende metafoor voor hun huwelijk.

‘Lila?’

Lila kromp ineen toen ze de monotone stem hoorde. Het lukte haar er een glimlach uit te persen tegen de tijd dat ze zich had omgedraaid naar haar buurvrouw, die wel altijd thuis leek te zijn. ‘Hallo.’

Cassie Zimmer. Elke keer wanneer ze een zin eindigde ging haar stem een stuk omhoog, alsof ze alleen maar vragen stelde in plaats van gewoon te praten. Ze glimlachte onafgebroken. Alleen al daarom zou Lila haar in haar gezicht willen slaan. Dat deed ze natuurlijk niet, maar de verleiding was héél groot.

Vanaf de dag dat ze hier waren komen wonen, had Cassie het bloed onder Lila's nagels vandaan gehaald. Ze was koekjes komen brengen om hen welkom te heten in de buurt en was vervolgens veel te lang blijven plakken in de huiskamer, waar ze een spervuur aan persoonlijke vragen had afgevuurd onder het mom van een kennismakingspraatje, terwijl ze naar alle onuitgepakte bezittingen loerde. Lila had Cassie op haar lijstje van onuitstaanbare mensen gezet, en daar was haar buurvrouw nooit meer af gekomen.

Cassie vormde een eenpersoonsbuurwacht. Het maakte niet uit dat niemand haar daar ooit om had gevraagd. Erger nog, het leek wel of Cassie aanvoelde wanneer Lila even het huis uit kwam om een luchtje te scheppen – wat zelden voorkwam – en dan toesloeg, klaar voor een opgewekte maar oppervlakkige begroeting.

Waarschijnlijk was Cassie een prima mens en bedoelde ze het allemaal niet zo kwaad. Misschien was ze zelfs een prima buurvrouw, omdat zij de eerste zou zijn die de politie belde als ze een onbekende door de straat zag lopen. Maar Lila hechtte aan haar privacy, en het was duidelijk dat Cassie geen idee had wat dat was.

‘Was je van plan te gaan tuinieren?’ Cassie kromp een beetje in elkaar. ‘Dat is misschien niet zo’n goed idee. Het is al buiten het seizoen.’

Koetjes en kalfjes. Iets waar Lila helemaal niet van hield.

‘We kunnen hier wel wat kleur gebruiken.’ Met ‘we’ bedoelde ze zichzelf. Zij hield van kleur. Wat Aaron wilde deed er niet echt meer toe.

Cassie friemelde zenuwachtig aan het kapotte bordje onder de brievenbus, alsof de problemen van dit gezin zouden zijn opgelost als het weer op zijn plek werd gehangen.

‘De schroef is afgebroken.’

‘Hm?’ Cassies hoofd schoot omhoog. ‘Wat?’

Lila weigerde het te herhalen. ‘Geen schroef.’

Cassie zette grote ogen op. ‘O. Wat zou ermee gebeurd zijn?’

Aaron had zich laten gaan. Maar genoeg gekletst. ‘Ik moet weer naar binnen.’

Lila had nog geen twee stappen gezet voor Cassie weer begon te kakelen. ‘Je ziet er mooi uit. Moet je werken vandaag?’

‘Zoals elke dag.’ Vorige week had een collega van Aaron iets langsgebracht bij het huis en had hij grappend gezegd dat ze zeker bijna nooit werkte, en toen had hij geprobeerd het goed te maken door te zeggen dat dat natuurlijk ook niet nódig was. Ze kon zijn irritante nasale stem nog steeds horen. Haar baan was een van de pijnpunten die Lila deden knarsetanden van woede. Echt iets voor Cassie om de open zenuw te ontdekken en daar vervolgens bovenop te springen. ‘Maar inderdaad, ik moet research doen.’

‘Het lijkt me heel interessant om al die verschillende huizen te bekijken. Om binnen te kunnen kijken en te zien wat zich daar werkelijk afspeelt.’

Ze móést toch aanvoelen dat het gesprek moeizaam verliep? Lila kon zich niet voorstellen dat Cassie het niet hoorde... of dat ze niet zag dat Lila probeerde te ontkomen door de oprit weer over te lopen en haar huis in te vluchten.

Ze voelde de angst en bezorgdheid opkomen waar ze al tientallen jaren mee worstelde. Ze had zichzelf nog in de hand, maar dat zou niet lang meer duren. En als ze brak, zou het in haar gaan razen en kolken. Dan zou ze die oude behoefte hebben om bij mensen uit de buurt te blijven. Om te praten, maar alleen onder haar voorwaarden.

Wanneer ze besloot om ‘aan te staan’, was dat geen probleem. Ze was er heel goed in om net te doen of ze op haar gemak was terwijl ze diep vanbinnen het liefst zou vluchten. Dan ging ze zachter en langzamer praten, om meer te klinken alsof ze zichzelf in de hand had. Ze moest zich concentreren zodat haar handen niet gingen trillen.

Maar dit was geen moment waarop ze een acteerprijs kon winnen. Ze was ontzettend gestrest. Ze beschikte niet meer over de reserves om zich te gedragen zoals iedereen van haar verwachtte.

Lila pakte haar telefoon uit haar zak en staarde er opnieuw naar. Vaak hielp het om haar kop in het zand te steken, maar ze had nog steeds geen oproepen of berichten. Geen geldig excuus om ergens anders naartoe te gaan.

Waarom was ze nog niet gebeld? Waarom duurde het zo lang?

‘Jij zit vast altijd op je telefoon.’ Cassie zei niets om die opmerking toe te lichten, maar toen Lila niet antwoordde wist Cassie niet hoe snel ze de stilte moest verbreken. ‘Omdat je een make-laar bent, bedoel ik. Je bent meestal telefonisch bereikbaar, toch?’

‘Zo voelt het wel, ja.’

Ze ‘mocht’ werken zoveel ze wilde. Dat stond Aaron haar toe... of dat beweerde hij tenminste. Hij ging naar zijn werk, gaf wiskundeles aan middelbarescholieren vol hormonen voor wie kansberekening een straf was, terwijl zij thuisbleef.

Ze was een paar keer in het nauw gedreven door vrouwen uit de

buurt terwijl ze ergens koffie haalde; van die vrouwen die dol waren op roddelen en die haar met van jaloezie druipende stem duidelijk hadden gemaakt dat ze haar handen dicht mocht knijpen met een man als Aaron. Alsof het een geschenk was om de perfecte echtgenote te spelen en een heel leven in verveling te moeten doorbrengen.

‘Heb je zin om een...’

Het knarsende geluid van autobanden op het grind overstemde wat klonk als een ongewenste uitnodiging om een kop koffie te komen drinken. Lila was nog nooit zo blij geweest met bezoek. Ze was normaal gesproken überhaupt nooit blij met bezoek, maar nu was het anders.

Ze herkende de zwarte sedan die aan alle kanten de boodschap uitstraalde: *al mijn eigenwaarde zit in de veel te hoge maandelijkse afbetaling van mijn auto*. Brent Little, Aarons golfmaatje en beste vriend en het hoofd van de middelbare school waar hij werkte, stapte uit. Hij droeg een blauw pak en deed weinig moeite te verhullen dat hij zo’n man was die op jacht was naar een vriendin om de echtgenote te vervangen die hem na een roerig en ongelukkig huwelijk van zestien jaar had verlaten. Hij torste die opzichtig geklede, tot uitputting toe afgetrainde, zonnebankgebruinde huls van hem nu twee jaar rond. Het was een komen en gaan van vriendinnetjes, die geïmponeerd waren door het flitsende vertoon om vervolgens vol afgrijzen te zien hoe weinig er op de bankrekening stond van een man die alimentatie moest betalen voor een gezin dat twee staten verderop woonde.

Deze keer was Lila’s glimlach oprecht, omdat ze liever Brent als gezelschap had dan Cassie. ‘Moet jij op dit tijdstip geen kinderen laten nablijven en je schuilkamer in de lerarenkamer?’

Ondanks haar luchtige toon veranderde Brents gezichtsuitdrukking niet. Zijn wenkbrauwen waren gefronst en zijn mond was niet meer dan een dun streepje. De zonnige glimlach die hij normaal gesproken op zijn gezicht had was nergens te bekennen, en hij liep onzeker naar haar toe in plaats van met de snelle, zelfverzekerde passen waarmee hij zich door de gangen van de school verplaatste.

Eindelijk. Het was zover. Ze had de hele ochtend al gewacht tot

er iemand langskwam. Ze had niet verwacht dat hij het zou zijn, maar dat maakte niet uit.

Hij bleef voor Lila staan en wierp een snelle blik in Cassies richting voordat hij vroeg: 'Is Aaron thuis?'

Lila kreeg een steen in haar maag. Dit klopte niet. Hij had iets anders moeten zeggen. 'Waarom zou hij thuis zijn?'

'Hij is niet op het werk verschenen. Ik heb overal gekeken. Hij heeft zich niet ziekgemeld en toen ik niks van jou hoorde...'

Onmogelijk.

'Wacht even.' Ze haalde diep adem terwijl ze alle vragen die haar brein bestookten probeerde te verwerken. 'Toen ik opstond was hij al weg, zoals altijd. Hij is op school.'

Want zo ging dat bij hen thuis. Zij bleef 's avonds op om te lezen of televisie te kijken, hij ging 's morgens vroeg hardlopen en maakte daarna zijn ontbijt klaar, allemaal zonder haar te hoeven ontwijken omdat zij pas opstond wanneer hij zo ongeveer de deur uitging. Dat systeem had voor hen tot vandaag altijd goed gewerkt.

'Zoek zijn auto.' Ze kon niet geloven dat ze het allemaal voor hem moest uitspellen, maar goed, het was niet anders.

Er kwam een gesmoord geluid uit Brents keel. 'Ik probeer hem al bijna twee uur lang te bellen.'

'Zijn auto is daar.' Lila wist dat dat zo was.

Brent schudde zijn hoofd. 'Waar dan?'

Bij het veld achter het footballstadion waar hij hockeytrainingen gaf. Dat was exact de plek waar de auto moest staan omdat zij hem daar een paar uur eerder had neergezet, toen hun deel van de wereld nog in donker gehuld was.

Ze dwong haar hersenen om gefocust te blijven. 'Bij de school.'

Dat er een beetje verwarring was snapte ze wel. Dat viel te verwachten. Aaron parkeerde de SUV normaal gesproken op een vaste, toegewezen plek bij de achteringang van de school. Eerste rij, helemaal rechts. Hij beschouwde de gunstige parkeerplek als iets eervols. Maar het was niet de plek waar ze de auto vandaag zouden vinden, wat eigenlijk al had moeten gebeuren.

'Lila, luister naar me.' Brent legde een hand op haar arm en kneep zachtjes. 'Hij is daar niet. Hij is vandaag niet naar school gekomen.'

Dit was belachelijk. Hoe moeilijk kon het zijn om een auto te vinden met een lijk erin?

‘Ik snap het niet.’ Ze perste de woorden er met moeite uit omdat de onverwachte bezorgdheid haar keel dichtsnoerde.

‘Hij heeft waarschijnlijk een klein ongelukje gehad.’ Carries stem ging aan het einde van de zin niet omhoog. ‘Als jullie willen kan ik de politie...’

Cassies paniekerige stem stierf weg, tot Lila alleen nog maar het bloed door haar lichaam hoorde razen.

‘Er is een verklaring.’ Ze zei het in de hoop dat ze het zelf ook zou geloven, maar nee.

‘Ja,’ zei Cassie, die de behulpzame buurvrouw uithing. ‘Natuurlijk.’

‘Misschien moest hij even een dagje uit de buurt van de kinderen blijven.’ Brent lachte, maar het klonk nerveus en geforceerd. ‘Dat zou ik zelf soms ook weleens willen.’

Alle woorden en geruststellingen liepen door elkaar heen in Lila’s hoofd. Brent wreef beurtelings over haar arm en gaf er klopjes op. Cassies stem drong eindelijk tot Lila door toen ze dat telefoontje pleegde. Lila hoorde een paar gefluisterde woorden. ‘Politie’ en ‘vermist’ sprongen eruit.

Vermist. Vermist. Vermist.

De waarheid drong zo ongenadig tot haar door dat ze naar adem hapte. Het telefoontje waar ze op had gewacht zou niet komen omdat Aarons auto niet op de parkeerplaats of bij het veld stond. Er was geen auto die gevonden kon worden. Ondanks al haar zorgvuldige voorbereidingen was hij verdwenen.

Ze moest Aaron vinden, voordat hij haar vond.